

GION NÁNDOR

Holicser

Szereplők:

Zakar Momirski (harmincéves)

D. Pavkov (harmincéves)

Manöken (húsz-huszonöt éves)

FŐCÍM. BEJELENTÉS

Állókép. Tágas szoba, jobbról az ajtó, balról az ablak, jobbról, az ajtó mellett hatalmas szekrény. A szoba másik két falánál egy-egy heverő. Középen alacsony asztal és három fotel. A szemben levő heverőn D. Pavkov ül, a száján egy félig felfújott léggömb. Feje fölött egy kifeszített zsinegen már tizenvalahány felfújott léggömb függ. A másik heverőn hatalmas fényképek szétdobálva, rajtuk egy pisztoly és egy messzelátó. Zakar Momirski az ablaknál áll, és az utcára néz. A főcím és a bejelentő feliratok után a kamera rövid ideig még nem mozdul, csupán a léggömb növekszik, amelyet Pavkov fúj. Aztán Pavkov vékony zsineggel elszorítja a léggömböt, feláll a heverőről, és felköti a többi közé. Amíg kötözi, Momirski az ablaktól feléje fordul.

MOMIRSKI: Kiment a házból.

Pavkov a léggömb felkötésével bajlódik, és igenlően dűnnyög valamit. Momirski várakozóan néz rá, aztán ismét az ablak felé fordul. Pavkov újabb léggömböt vesz elő a párnája alól, és hozzákezd a felfújásához. Momirski megint feléje néz.

Most megy be a szemközti épületbe.

Pavkov leveszi a szájáról a félig felfújott léggömböt, az arca unott, látszik, hogy nem érdeklí túlságosan, hogy mit mond a másik. Főleg azért szól, hogy amazzt bosszantsa.

PAVKOV: Kicsoda?

MOMIRSKI: A postás. Tudod, hogy a postást figyelem.

PAVKOV: Persze, a postás. Akkor most már ne figyeld tovább. Ha már bement a szemközti épületbe, fölösleges tovább figyelned.

Pavkov folytatja a léggömb felfújását, Momirski pedig ismét kinéz az ablakon.

MOMIRSKI: Nem gondolod, hogy visszajöhet még? Hátha elfelejtette...

Pavkov elszorítja a léggömböt, és miközben feláll, hogy a többi mellé kötözze, gúnyosan szónokol.

PAVKOV: Dehogy felejtette el. A postások sohasem felejtenek el semmit. A postások nagyon lelkiismeretes dolgozók, a világ leglelkiismeretesebb dolgozói.

Pavkov felkötözi a léggömböt, Momirski megkönnyebbülten sóhajt, és visszafordul az ablaktól.

MOMIRSKI: Kijött a szemközti épületből, és megy lefelé az utcán. Úgy látszik, végleg elmegy.

PAVKOV: Persze, hogy elmegy. Holicser elvtárs megfedkezett rólad. Vicc volt az egész. Rád ijesztett egy kicsit, aztán megfedkezett rólad.

MOMIRSKI: Az ajánlott levelet később is kihozza a postás. Mindig ajánlott levélben kaptam a fényképeket.

Pavkov leül a heverőre, és rosszkedvűen nézi Momirskit.

PAVKOV: Be vagy rezelve? ...Azt hiszem, hogy szörnyen be vagy rezelve. Esküszöm, életemben nem láttam még embert ennyire berezelni. Pedig az a Holicser már teljesen megfedkezett rólad, akár nyugodtan haza is mehetnél.

MOMIRSKI: Nem biztos, hogy megfedkezett rólam.

PAVKOV: Ne legyél már annyira berezelve, az isten szerelmére! Már két napja nem küldött kilyuggatott fényképet.

MOMIRSKI: De utoljára ezt küldte, ahol el van vágva a nyaka. Lehet, hogy most valami mást akar csinálni.

Momirski két fényképdarabot vesz fel a heverőjéről. A fénykép őt ábrázolja, pontosan a nyakánál el van vágva. Mutatja Pavkovnak. Hatalmas fénykép, ha összeillesztik a két darabot, messziről is felismerhető rajta.

PAVKOV: Nem akar itt senki semmit sem csinálni. Valaki, aki tudja, hogy milyen könnyen berezelsz, elküldte ezeket a kilyuggatott fényképeket. Hülye vicc volt az egész, hányszor mondjam már?

MOMIRSKI: Csak tudnám, hogy ki lehet. És honnan szerzi a fényképeimet? És honnan tudja még azt is, hogy elszöktem hazulról, és idejöttem hozzád? Azt hittem, hogy ide nem fogja küldözgetni a képeket. Nagyon vigyáztam, amikor jöttem, hogy ne lásson senki.

Pavkovnak hirtelen eszébe jut valami, felderül az arca, felugrik a heverőről, gesztikulálva magyaráz.

PAVKOV: Mit szólnál hozzá, ha én lennék L. Holicser? Egy szép kis pecséttel: „L. Holicser. Servis za cijanizaciju i unistavanje gamadi. Pozovite nas – dolazimo.”¹

MOMIRSKI: Ne hülyéskedj!

PAVKOV: Dehogy hülyéskedek. Miért ne lehetne nekem egy ilyen pecséttem? Miért ne lehetne nálam néhány fényképed? Megnagyítom őket, aztán egy cigarettával, capp, keresztülfúrom a homlokod vagy a nyakad, vagy levágom a füleidet vagy a fejedet, aztán a hátuljára ráütöm a pecsétet, és elküldöm neked, mivel tudom, hogy milyen gyáva vagy. És egyedül én tudom, hogy itt, nálam rejtőztél el.

MOMIRSKI: Te nem küldhetted a fényképeket.

PAVKOV: Mi az, hogy nem? Senki más nem küldhette, csak én. És most megígérem, hogy többé nem foglak ijesztgetni, nyugodtan hazamehetsz.

MOMIRSKI: Te nem küldhetted. Öt napja, amióta itt vagyok, ki sem mozdultál innen. És azóta két fényképet kaptam.

¹ Ciánózó és féregirtó szolgálat. Hívjon – jövünk.

Pavkovnak egyből elpárolog a jókedve. Szomorúan visszaül a heverőre.

PAVKOV: Hát igen. Öt napja esz a fene itt miattad. Megdöglök az unalomtól, azért, mert te halálra vagy rémülve.

Momirski visszateszi a heverőre a kettévágott fényképet, ő is leül a heverő szélére, de nagyon mereven, mint aki minden pillanatban fel akar állni.

MOMIRSKI: Nem tudtam, hogy ennyire a terhedre vagyok... Kár, hogy nincs televízió vagy rádió, akkor nem unatkoznál ennyire. Nézhetnéd a televíziót. Van egy ismerősöm, az mindig a televíziót nézi, de a hangot kikapcsolja, és próbálja kitalálni, hogy ki az, aki beszél, és hogy mit mond. Pompásan szórakozik, és annyira begyakorolta magát, hogy mindig eltalálja, hogy, mondjuk, munkás-e, tisztviselő-e vagy politikus-e, aki beszél, és többnyire azt is eltalálja, hogy miről beszél az illető.

PAVKOV: Miért nem mentél akkor ahhoz az ismerősödhöz, amikor ez a Holicser rád ijesztett? Most néznének a televíziót, és mindig eltalálnátok, hogy ki beszél és miről beszél. Pompásan szórakoznátok, és én is pompásan szórakoznék, mert nem ülnék itthon, és nem fújnam a léggömböket, és nem nézném naphosszat, hogy mennyire be vagy rezelve.

MOMIRSKI: Nem tudtam, hogy ennyire terhedre vagyok. És nagyon hálás voltam, hogy nem mentél el mellőlem...

PAVKOV: Nem tudtad. És nagyon hálás voltál. Közben engem...

Momirski riadtan az ajtó felé néz, mintha valami neszt hallott volna. A pisztoly felé nyúl.

MOMIRSKI: Bezártad az ajtót ?

Pavkov dühösen sóhajt, és végigfekszik a heverőn.

PAVKOV: Bezártam az ajtót. Ne nyaggass.

MOMIRSKI: Mintha valaki matatott volna az ajtó előtt. Biztos vagy benne, hogy bezártad?

PAVKOV: Bezártam!!

Pavkov megpróbál uralkodni magán, halkabban, de ingerülten folytatja.

PAVKOV: Hagyd azt a pisztolyt! Esküszöm, hogy a rovarirtó Holicser nem fog bejönni, nem fogja levágni a fejedet, nem fogja kilyukasztani a homlokodat, és még a füledet sem fogja levágni.

MOMIRSKI: Mintha matatott volna valaki ott az ajtónál.

PAVKOV: Nem volt senki sem az ajtónál, és nagyon kérlek, hagyd már abba. Azt a kis hülye manökenk várom, és nagyon szépen kérlek, hogy ne lőj bele, hogyha belép. Biztosítlak, hogy nem ő küldözgeti a fényképeket, és nincs semmi köze L. Holicserhez.

Momirski elhúzza a kezét a pisztolytól, de továbbra is az ajtó felé néz.

MOMIRSKI: Hány órára jön?

Pavkov idegesen felül.

PAVKOV: Nem tudom, hogy hány órára jön. Ha van egy kis esze, akkor egyáltalán nem fog eljönni. Faképnél fog hagyni engem, és még az utcán sem fog köszönni. Nem hiszem, hogy túlságosan élvezte volna ezeket a napokat, amikor velem együtt bámultuk, ahogyan rémüldözöl, és hallgattuk az ostoba meséidet.

MOMIRSKI: Nagyon kedves volt, és úgy vettem észre, hogy szívesen meghallgatott.

PAVKOV: Ó, de még milyen szívesen... Fogadok, hogy egy szavadra sem emlékszik. Nem is figyelt rád. Úgy tesz, mintha odafigyelne arra, amit mondasz, közben csak a jóisten tudja, hogy mire gondol. Azaz hogy én is tudom, hogy mire gondol, no de mindegy. Ha egy kis esze van, faképnél fog hagyni.

MOMIRSKI: Nem szeretném, ha miattam elhagyna.

PAVKOV: Nagyon kedves vagy, de azért mégis el fog hagyni. Az a kis dög ugyanis az emberek között érzi jól magát, vagy ha már el kell vonulnia a közönség elől, akkor az ágyban akar lenni. No már most én miattad nem mehetek ki vele az utcára, mert rögtön nyüszíteni kezdesz, ha csak rágondolsz, hogy egyedül maradj, és hát az ágyba sem fektethetem itt az orrod előtt..., amit egyébként nem is bánok túlságosan, mert szörnyen közönséges, amikor éppen a szerelmezt játssza.

MOMIRSKI: Nagyon kedves lány, és azt hiszem, szeret téged.

PAVKOV: Csak maradnál vele egyedül egy éjszaka, amikor éppen a szerelmezt játssza. Folyton azt mondja, hogy „ó, anyám, ó, édesanyám”. Képzeld, az ágyban azt mondja, hogy „ó, édesanyám”. Vagy pedig azt, hogy: „drágám, hogy te micsoda férfi vagy”. Ha nem csinálsz semmit, csak éppen megmozdulsz, akkor is azt mondja, hogy „drágám, te micsoda férfi vagy”. És mindennek a tetejében még a szája is bűdös.

Pavkov föláll, az ablakhoz megy, és most ő néz ki az utcára. Így háttal állva folytatja.

PAVKOV: Különbösen is azért szedtem fel, hogy mutogassam az ismerőseimnek. Persze csak messziről mutogatom nekik, megfelelő távolságból nagyon jól néz ki, neki is tetszik, ha mutogatom az ismerőseimnek, és azt hiszem, egyáltalán nem tetszik neki, ha csak itt ülök vele a szobában, és téged bámulunk. Ha egy kis esze van, faképnél hagy.

Momirski szórakozottan kezébe veszi a pisztolyt, feláll, és bocsánatkérően mondja a neki háttal álló Pavkovnak.

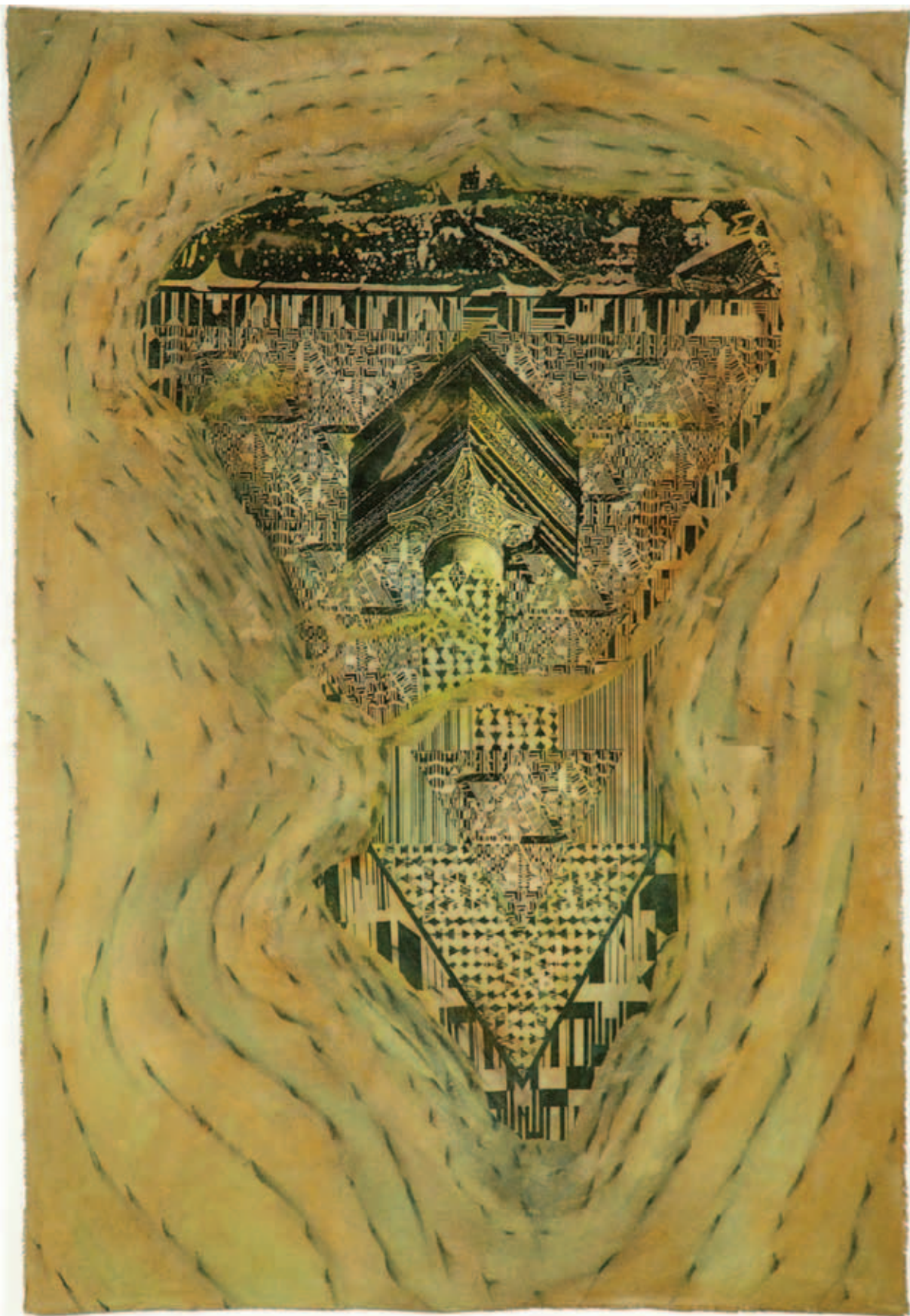
MOMIRSKI: Meglátod, hogy el fog jönni. Szeret téged.

Pavkov, miközben válaszol, hátrafordul.

PAVKOV: Hülye vagy. Egyáltalán nem biztos, hogy el fog jönni. Tedd le azt a pisztolyt!

Momirski visszateszi a heverőre a pisztolyt, kezébe veszi a távcsövet, azt is óvatosan visszateszi, aztán a már ismét háttal álló Pavkov felé lép, erőltetett vidámsággal kezd beszélni.

MOMIRSKI: Az előbb említettem azt az ismerősömet, aki mindig kikapcsolja a hangot a televízión, és úgy találgatja, hogy ki miről beszél.

LENCSÉS IDA, Áramlás I., 2010

LENCSÉS IDA, Áramlás II., 2010

Momirski vár néhány pillanatig, és amikor látja, hogy Pavkov nem akar felé fordulni, bátoritanul folytatja, a vége felé azonban már hevesen magyaráz.

MOMIRSKI: Az egyik barátjának kamerája van, és filmezni szokott vele az utcán. Aztán elviszi ehhez az ismerősömhöz a filmet, és neki el kell találni, hogy mivel foglalkoznak azok az emberek, akiket lefilmezett az utcán. Mindig fogadtak, és az ismerősöm mindig nyert, és akkor az, akinek kamerája van, koldusnak öltöztetett valami könyvelőféle pasast, és ez a pasas kéregetett az utcán. Az emberek természetesen füttyültek rá, mintha csak igazi koldus lett volna, elmentek mellette, de ő azért csak álldogált az utcán rongyosan, és kéregetett. Emez pedig lefilmezte, és a filmet elvitte az ismerősömhöz. Az ismerősöm meg egyből kitalálta, hogy a pasas nem koldus, még csak nem is fizikai munkás... Tudod, miért találta ki?... Mert a pasas majd megpukkadt a viszszafojtott röhögéstől. Rongyos volt, és szomorú arcot vágott, de az ismerősöm észrevette, hogy legszívesebben hangosan röhögne.

Pavkov visszafordul az ablaktól, a heverője felé indul, és menet közben dűnnyögi.

PAVKOV: Igen?

MOMIRSKI: Véleményem szerint ez nagyon érdekes. Én sohasem találtam volna el.

Pavkov leül a heverőre, cigarettát vesz elő, rágyújt, és a füstöt a feje felett levő léggömbökre fújja.

PAVKOV: Véleményem szerint egyre ostobább történeteket agyalsz ki. Első nap még egészen érdekes meséket mondtál. Például az az eset azzal a korcs kiskutyával, vagy pedig az a két pasas a tehervonaton. Azokat még élveztem, és nem is bántam, hogy itthon kell maradnom, hogy védelmezzek a titokzatos Holicstertől. De ahogy múlnak a napok, egyre ostobább történeteket agyalsz ki, és azt hiszem, hogy ma el fogok menni hazulról.

MOMIRSKI: Ez nem kigondolt történet. Erről az ismerősömről meg a koldusról.

Csöngetés hallatszik az ajtó felől. Momirski a heverőhöz ugrik, és felkapja a pisztolyt. Pavkov feláll, és miközben az ajtó felé indul, megvetően mondja:

PAVKOV: Tedd le azt a pisztolyt! Szerelmes barátnőnk érkezett meg. Nyugodtan dobd az ágy alá azt az átkozott pisztolyt.

Momirski a háta mögé rejti a pisztolyt, és megmerevedve várakozik. Pavkov kinyitja az ajtót, aztán a jókedvűen belépő manöken mögött ismét becsukja és kulcsra zárja.

MANÖKEN: Szervusz, drágám, üdvözlöm a barátodat is. Hoztam nektek enni-
valót. Éhesek vagytok?

A manöken egy csomagot tesz az asztalra. Otthonosan mozog, mindjárt jobb hangulatot teremt a szobában. Pavkovhoz fordul.

MANÖKEN: Vártál? Miért vagy ilyen rosszkedvű?

Pavkov hozzálép és megcsókolja, aztán a heverőhöz vezeti és leülteti.

PAVKOV: Egyáltalán nem vagyok rosszkedvű. Majd kiugrok a bőrömből, olyan jó kedvem van.

MOMIRSKI: Bezártad az ajtót?

Pavkov úgy tesz, mintha nem hallaná, leül a manöken mellé, és átöleli a vállát.

MANÖKEN: Ó, Zakar Momirski úr még mindig változatlanul be van rezelve? Egész biztosan újabb fényképet kapott.

PAVKOV: Nem, ma nem kapott fényképet, de azért változatlanul be van rezelve. Ha véletlenül te vagy az a bizonyos Holicser, el ne áruld neki egy isten világáért sem, mert pisztolyt szorongat a kezében, és azonnal szitává lő. Megesküdött, hogy lelövi a világ összes Holicserjeit.

MANÖKEN: Nem kell ilyen vérszomjasnak lennie, Momirski úr.

PAVKOV: Momirski úr, sajnós, nagyon vérszomjas az utóbbi időben. És nem is igaz, hogy be van rezelve. Bátor, mint a sivatagi oroszlán.

MANÖKEN: Látszik rajta, hogy rendkívül bátor, és hogy rendkívül vérszomjas. Ha így folytatja, egész biztosan bekerül az újságokba. Képzeld, drágám: Zakar Momirski, a vérszomjas tömeggyilkos. Holnap egyébként én is benne leszek az újságokban.

PAVKOV: Felöltözve vagy csak úgy?

MANÖKEN: Felöltözve. Ma próbáltuk az új modelleket. Rengeteg felvételt készítették rólunk.

Pavkov megsimogatja a manöken lábát, feljebb tolja a szoknyáját.

PAVKOV: Ruha nélkül szebb vagy. Fiatalabb vagy ruha nélkül.

Momirski, aki amióta a manöken bejött, mozdulatlanul állt, most elfordul, és a pisztolyt visszat teszi a heverőre.

MANÖKEN: Édes vagy. Momirski barátunk letette a pisztolyt. Úgy látszik, most már nem fél olyan nagyon. Mit gondolsz, ha magára hagynánk egy kicsit?

MOMIRSKI: Bezártad az ajtót?

PAVKOV: Még mindig fél. De azért azt hiszem, mégiscsak magára fogjuk hagyni. Végző fokon van pisztolya, miránk pedig már ránk férne...

MOMIRSKI: De hiszen én egyáltalán nem zavarlak benneteket, csinálhattok bármit, mintha itt sem volnék.

Momirski felveszi a messzelátót, és az ablakhoz megy.

Mintha itt sem volnék.

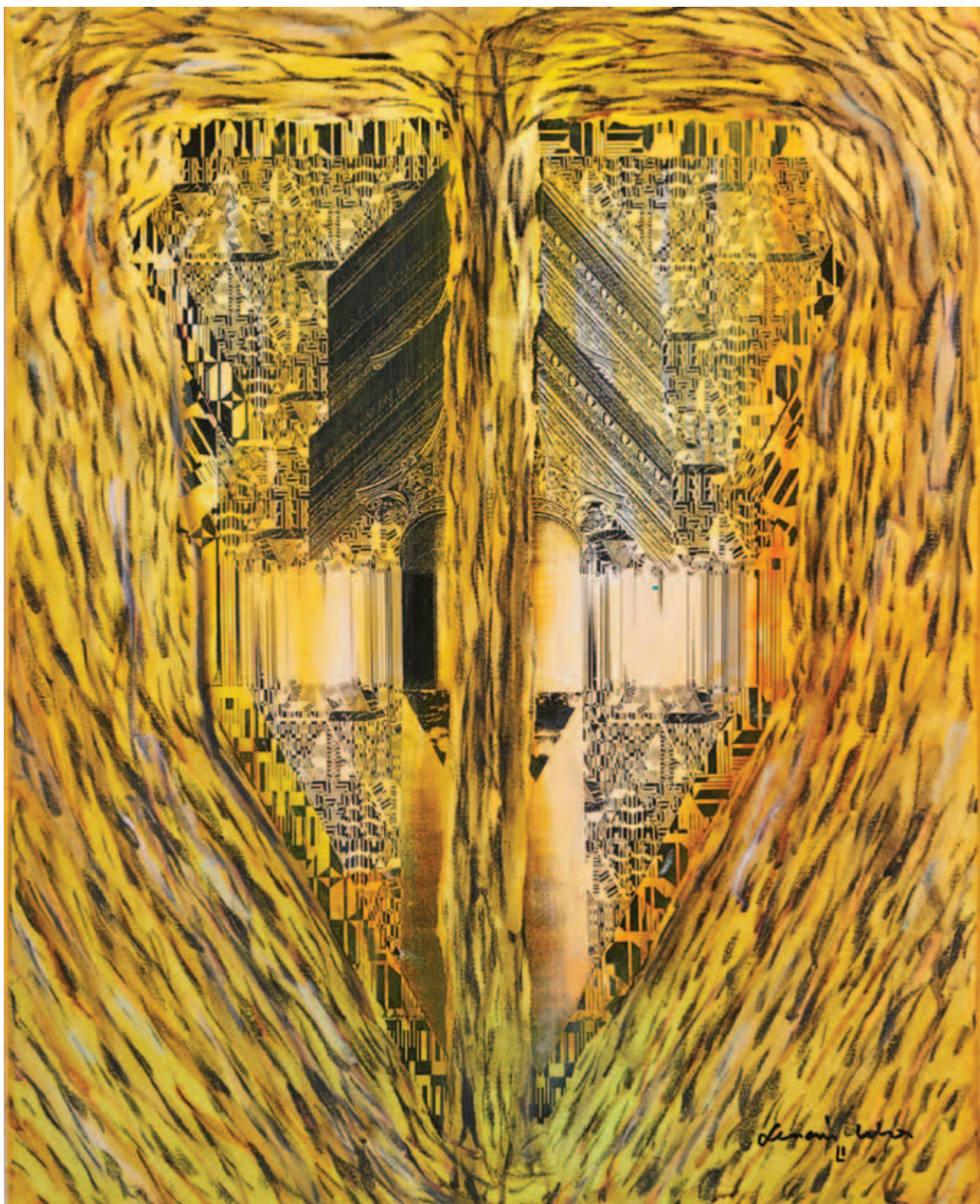
Pavkov és a manöken egymásra néznek, aztán összeölelkeznek. Csakhamar elengedik azonban egymást, és bosszankodva nézik Momirskit, aki az ablaknál áll, és a távcsővel néz valamit.

PAVKOV: Nos, fölfedezted már Holicseret?

MOMIRSKI: Azt a házaspárt nézem, ott a szemközti épületben. Nagyon szeretetik egymást.

PAVKOV: Tudom, mondtad már néhányszor. De jobb volna, ha nem őket néznéd, hanem Holicserre ügyelnél, nehogy meglepetésszerűen bukkanjon fel, és neked ne legyen időd pisztolyt rántani.

MANÖKEN: Miről gondolja, Momirski úr, hogy nagyon szeretik egymást?

LENCSÉS IDA, Áramlás VII., 2012

LENCSÉS IDA, Áramlás VIII., 2012

MOMIRSKI: Olyan gyöngédek egymáshoz... A férfi mindig megsimogatja a felesége karját vagy a haját, amikor az a közelébe megy. Igazán szimpatikus házaspár. Állandóan mosolyognak.

MANÖKEN: Lehet, hogy nem is házasok.

MOMIRSKI: Egész biztosan házasok.

MANÖKEN: Egyáltalán nem biztos, hogy házasok. Ha valami idióta minket nézne távcsővel a szemközi épületből, az meg rólunk hinné, hogy házasok vagyunk.

MOMIRSKI: Maguk nem viselkednek úgy, mintha házasok volnának.

PAVKOV: Ezen már ne múljon.

Int a manökének, felállnak, és az ablakhoz mennek. Félretolja onnan Momirskit.

Te menj félre, te pedig sétálgass erre, drágám.

A manöken sétálgat a szobában, amikor Pavkov közelébe ér, az megsimogatja a haját vagy a karját. Közben mindketten mosolyognak.

MANÖKEN: Nos, szimpatikus házaspár vagyunk?

MOMIRSKI: Nem egészen olyanok, mint azok ott által.²

PAVKOV: Persze, hogy nem vagyunk teljesen olyanok, nem is lehetünk olyanok. Az emberek nem játszhatják a szimpatikus házaspárt, ha egy berezelt pasas lóg a nyakukon.

A manöken közben Momirski heverőjéhez lép, és felvesz egy fényképet, amely Momirskit ábrázolja, és a homloka cigarettával ki van égetve. Maga elé teszi a képet, úgy, hogy teljesen eltakarja az arcát, Momirskihez lép, aki a távcsövet visszat teszi a heverőre.

MANÖKEN: Huh! Zakar Momirski úr, nézzen a tükörbe.

Momirski cigarettát vesz elő, és idegesen rágyújt.

MOMIRSKI: Kérem, ne csinálja ezt.

A manöken kinyújtja a kezét, és hangosan olvassa a kép hátuljáról.

MANÖKEN: „L. Holičar. Servis za cijanizaciju i unistavanje gamadi. Pozovite nas – dolazimo.”

Vagány gyerek ez az L. Holicser. Kár, hogy a telefonszámát nem tüntette fel.

Ismét az arca elé teszi a képet.

MOMIRSKI: Tegye vissza a képet!

A manöken ledobja a képet, és felveszi azt, amelyik ketté van vágva. Összeilleszti a két darabot, az arca elé teszi, időnként szétválasztja őket, az egyiket felemeli, a másikat leengedi, ilyenkor előbukkan az arca, és kiölti a nyelvét Momirskira.

MANÖKEN: Nem viskét ilyenkor a nyaka, Zakar Momirski úr?

² szemközt

Momirski szemrehányóan néz rá, idegesen szívja a cigarettát, Pavkov hangosan nevet.

MOMIRSKI: Tegye le a képet!

A manöken leteszi a képet, búnbánó arcot vág, és megpróbál komolyan beszélni Momirskivel.

MANÖKEN: Mondja, mit akar magától ez a Holicser? Pénzt? Biztos pénzt akar, azért fenyegetőzik. Mondja, sok pénze van magának?

Pavkov ismét nevet, és amíg beszél, néhányszor hátba vágja az elveszetten álldogáló Momirskit.

PAVKOV: Pénz? Ugyan már. Holicsert nem érdekli a pénz. Holicser az embert akarja, mert tudja, hogy a mi legnagyobb kincsünk az ember.

Pavkov ezután átöleli a manökent, a heverőjéhez vezeti, és leülnek. Momirski is leül a másik oldalon.

MANÖKEN: Tudod, mit javasoltak a fiúk ma a szerkesztőségben? Hogy próbáljak meg énekelni. Képzeld el, manöken, aki énekel. Nem rossz, mi?

PAVKOV: Nem rossz. Tudsz énekelni?

MANÖKEN: Az iskolában sokat énekeltem. Ha gyakorolnék, azt hiszem, menne. És tudod, mit javasoltak még?

PAVKOV: Nem tudom.

MANÖKEN: Azt mondták, hogy egy nyitott fedelű piros autóban kellene végigmennem a városon. Az autó nagyon lassan menne, és én énekelnék, az emberek bámulnának, tapsolnának, és közben rengeteg fényképet készítenének rólam a fotóriporterek, és a fényképek megjelenének az összes lapokban. Nagyszerű volna, mi?

PAVKOV: Isteni volna. Olyan volnál, mint egy államfő, csak természetesen sokkal szebb, és még énekelnél is. Mindenképpen csináld meg!

MANÖKEN: És még azt is mondták a fiúk, hogy az autógyártón is szép pénzeket lehetne bevasalni, mert azzal, hogy végigmegyek a városon és énekelek, egyben az autót is reklámozom. Te is azt gondolod, hogy fizetne az autógyár?

PAVKOV: Persze, hogy fizetne. Az autógyár alig várja, hogy végigmenj a városon és hogy fizethessen. Javasold a fiúknak, hogy hajtsanak fel valahol egy repülőgépgyárat is. Akkor egy piros repülőgéppel is végigmehetnél a városon, az emberek tapsolnának, és a repülőgépgyár is fizetne.

MANÖKEN: Repülőgéppel végigmenni? Nem mehetek repülőgéppel végig a városon.

PAVKOV: Miért ne? A piros autó húzná a piros repülőgépet, vagy pedig a repülőgép húzná az autót, teljesen mindegy. Te pedig felállnál a repülőgép tetejére, és énekelnél, aztán átmennél az autóba, és ott énekelnél, aztán megint fel a repülőgépre, és így tovább. Egy motorbiciklit is utánuk kötnétek, esetleg még egy tankot is, és ha a folyó mellé érnétek, akkor egy piros hajó is úszna mellettetek. Közben taps, rengeteg fénykép, és a hajógyár is fizetne, mint a köles. Ja, és a motorbicikligyár is. A tankot ellenben csak a stílus kedvéért kombinálnád be.

A manöken észreveszi, hogy Pavkov gúnyolódik, duzzogva félrehúzódik tőle, és amikor Pavkov elhallgat és ránéz, tüntetően félrefordítja a fejét. Pavkov engesztelően utánanyúl, megfogja az állát, és maga felé fordítja az arcát.

MANÖKEN: Szemtelen vagy. Én komolyan gondoltam azt a dolgot a piros autóval, és a fiúk is komolyan gondolták. Te pedig gúnyolódsz velem, mintha...

Pavkov megveregeti a manöken arcát, aztán magához húzza a fejét.

PAVKOV: Jól van, ne haragudj, nem gúnyolódok többet. Mondtam már, hogy jó ötlet ez a piros autó, mindenképpen menj végig a városon egy piros autóval, és énekelj. Óriási sikered lesz.

A manöken elhúzza a fejét, és még mindig gyanakodva figyel Pavkovot, aki mindenáron megpróbál komoly maradni.

MANÖKEN: Komolyan gondolod ezt, vagy megint gúnyolódsz?

PAVKOV: Egyáltalán nem gúnyolódok, a legkomolyabban gondolom. Óriási sikered lesz, ha mondom.

A manökennek felderül az arca, és most már ugyanolyan lelkesedéssel beszél, mint korábban.

MANÖKEN: Édes vagy. Tudtam, hogy neked is tetszeni fog az ötlet. Mit gondolsz, mikor kellene végigmennem a városon? Szerintem akkor volna a legjobb, amikor a legtöbb ember van az utcán. Amikor az emberek befejezik a munkát, és kimennek az utcára, vagy estefelé.

PAVKOV: Közvetlen munkaidő után nem lesz jó. Az emberek olyankor rohannak haza ebédelni, átöltözni, és olyankor nem szeretnek tapsolni, mert piszkosak és éhesek. Jobb volna este.

MANÖKEN: Este viszont nem látszom olyan jól.

PAVKOV: Hát ne a mellékutcákban énekelgess, hanem a sugárutakon, amelyek ki vannak világítva. Ott szépen látszol majd te is meg a piros autó is.

MANÖKEN: Hát igen, az csak természetes, hogy a kivilágított utcákon mennék végig, hiszen ott sétál a legtöbb ember, és jó felvételeket is ott lehet készíteni.

PAVKOV: Akkor maradunk az esténél.

MANÖKEN: Ki kellene szemelni a megfelelő utcát. Mi lenne, ha most elmenénk, és megnéznénk, hogy melyik utcákon érdemes végigautózni? Nemso-kára felgyűjtják a villanyokat.

Pavkov felugrik.

PAVKOV: Kitűnő, menjünk azonnal.

Momirski, aki eddig csöndben ült, és hol őket, hol az ajtót figyelte, riadtan felugrik.

MOMIRSKI: De hiszen előbb még gyakorolnia kell az éneklést, nem hajthat már holnap végig a városon. Az utcákat ráérnek később is kiszemelni.

A manöken Pavkovra néz, aki az ablakhoz megy, és a párkányra támaszkodik.

MANÖKEN: Zakar Momirski barátunk még mindig be van rezelve.

PAVKOV: Változatlanul és intenzíven be van rezelve. *(Ingerülten Momirskihez fordul.)* Öt napja gubbasztok itt melletted ebben az átkozott szobában, és most már végképp elegendem van. Ne félj, nem lesz semmi bajod, ha néhány óra hosszúra magadra maradsz. Az a Holicser nevű vicces pasas már régen elfelejtette, hogy a világon vagy, úgyhogy akár nyugodtan haza is mehetnél már.

Momirski segélykérőén néz a manöken felé, akar neki mondani valamit, de az megelőzi.

MANÖKEN: Ma egyébként is nagyon hallgatólag Momirski úr. Azelőtt legalább szórakoztatott bennünket mindenféle történetekkel. Például tegnap is nagyon érdekes volt, amit mesélt arról a... nem emlékszem már pontosan miről, de nagyon érdekes volt. Ma pedig meg sem szólal, nem akar szórakoztatni bennünket, határozottan úgy viselkedik, mintha a terhére volnánk.

MOMIRSKI: Dehogyan vannak a terhemenre, hogy is gondolhat ilyesmit, csak nem akartam zavarni magukat, szerettem volna, ha észre sem vesznek, ha úgy viselkednek, mintha itt sem volnék.

MANÖKEN: No, vallja be szépen, hogy azért kicsit a terhére vagyunk már. Láttam az arcáról, hogy unatkozik.

MOMIRSKI: Egyáltalán nem unatkozom, higgye el. És szívesen szórakoztatom magukat. Mindjárt el fogom mesélni, hogy az egyik barátom hogyan fűrészeli ketté az embereket a színpadon.

Momirski megpróbálja lekötni a figyelmüket, Pavkov azonban megvetően az ablak felé fordul, úgyhogy kénytelen csak a manökennek magyarázni.

MOMIRSKI: Szóval, ez a barátom azzal keresi a kenyerét, hogy mint bűvész fellép a falvakban, és a színpadon szétfűrészeli az embereket. Lehet, hogy látott is már ilyesmit, vagy ha nem látott, akkor egész biztosan hallott róla. Kivisznek egy hosszú faládát a színpadra, és akkor egy ember belebújik az egyik végén, úgy, hogy azért a lábafeje kilóg, a másik végén pedig a kezét dugja ki. Akkor előjön a bűvész frakkban egy fűrészszel, csinál néhány hókuszpókust, és aztán elkezdi fűrészelni a láda közepét. Az ember, aki előzőleg belebújt a ládába, vonaglik, mintha nyúznák, nyújtogatja a kezeit meg a lábait, a fűrész nyomán véres, bűdös lé csorog, mintha éppen az ember hasát vágná ketté, a közönség pedig majd megőrül ott lenn a nézőtéren. Ne is mondjam, hogy nincs semmi különös az egészben. A barátom meglehetősen primitív módon bűvészkedik. A láda közepén ugyanis két rekesz van, és a két rekesz közé állati beleket rak, amit beszerezhet akármelyik vágóhídon. Az a pasas, aki bemászott, tehát nem nyúlik végig a ládában, hanem összehúzza magát a végében, a másik végében pedig már benn van egy másik, aki, amikor amaz bemászott, kinyújtja a kezét. Aztán amikor a bűvész fűrészeli az állati beleket, az egyik a kezeit, a másik a lábait mozgatja. Szóval primitív trükk, a ládát aztán letakarják egy fekete posztóval, ismét egy kis hókuszpókusz felette, és a kettévágott pasas épen és egészségesen előmászik. No, de a dolog nem mindig ilyen egyszerű, mert...

Pavkov idegesen és egyre erősebben dobol az ablakon, Momirski elhallgat, Pavkov fanyar arccal fordul feléje.

PAVKOV: Öregszel, fiú.

Momirski most megint segélykérőén néz a manökenre, az tehetetlenül széttárja a karját.

MANÖKEN: Azelőtt érdekesebb dolgokat mesélt. Sokkal, de sokkal érdekesebb dolgokat, határozottan jól szórakoztam rajtuk. Ez a mai viszont unalmas volt. Nem tudom, mi abban a különös, ha egy ládába belebújik egy ember, aztán kettéfűrészelik.

PAVKOV: Induljunk akkor.

A manöken bocsánatkérően felvonja a vállát.

MANÖKEN: Beláthatja, Momirski úr, hogy el kell mennünk. Ki kell szemelni az utcákat, amelyeken majd végigmegyek egy piros autóval. Maga pedig csak üljön itt nyugodtan, fogja a pisztolyt, és ha betoppan az a Holicser nevű pasas, akkor puff, pontosan a szívébe! De el ne hibázza, mert akkor kvrc!

A manöken végighúzza a torkán a kezét. Momirskinek izzad a homloka, fehér zsebkendővel törölgeti.

MOMIRSKI: De hiszen magának előbb még gyakorolnia kell az éneklést. Nem mehet úgy végig a városon, hogy előbb ne gyakoroljon. Az utcákat ráérnek később is kiszemelni.

PAVKOV: Ne nyaggass!

A manöken feláll, leinti a dühös Pavkovot, pózba vágja magát, aztán aránylag tiszta hangon, de helyenként hamisan énekelni kezd.

MANÖKEN: ...Zasto da zivim ja...³

Amikor végigénekelte, Pavkov túlzott lelkesedéssel tapsolni kezd, Momirski először tanácstalanul áll, aztán ő is tapsol. A manöken nevetve hajlong feléjük. Pavkov hozzálép, és megcsókolja.

PAVKOV: Nagy voltál, drágám. Az emberek véresre fogják tapsolni a tenyerüket, azután darabokra tépik az autót, téged pedig a vállukon visznek végig a városon. No, ne félj, téged nem fognak széttépni, legfeljebb csak a ruhát tépik le rólad, ami nem is lenne rossz, képzelj, micsoda pazar felvételeket lehetne csinálni: meztelen énekesnő az őrjörgő tömeg vállán. Nem valami eredeti, de azért jó.

MANÖKEN: Tényleg tetszett?

PAVKOV: Nagyon.

MANÖKEN: Na, és maga, Zakar Momirovski, mit szól hozzá? Úgy vettem észre, nem tapsolt valami nagy lelkesedéssel.

MOMIRSKI: Dehogyanem. Nekem is nagyon tetszett. Nagyon szép, csengő hangja van, kisasszony. Helyenként azonban még elcsuklik, komolyan kell gyakorolnia, mielőtt még végigautózna a városon.

A manöken rosszkedvűen leül, nem veszi túlságosan a szívére Momirski megjegyzését, de azért csalódottan mondja.

MANÖKEN: Tehát mégsem tetszett.

MOMIRSKI: Nagyon tetszett, mondtam, hogy nagyon tetszett, csak természetesen gyakorolnia kell még.

A manöken panaszos arccal fordul Pavkovhoz.

MANÖKEN: Zakar Momirski barátod mélységesen lebecsül engem. Igazán nem vártam volna el a legjobb barátodtól, hogy ennyire lebecsüljön.

MOMIRSKI: Dehogyan becsülöm le.

PAVKOV: Nem kell komolyan venni, hiszen csak viccel. Zakar Momirski barátom nagyon vicces ember.

³ ...miért élek én...

MANÖKEN: Azt mondta, hogy még sokat kell gyakorolnom.

PAVKOV: Én pedig azt mondom, hogy éppen eleget gyakoroltál, még túl sokat is gyakoroltál. Induljunk már végre!

MANÖKEN: Momirski úr, maga addig itt helyezze kényelembe magát, itt valamelyik fotelben. Bontsa ki azt a csomagot, és falatozzon. Meglátja, jót fog tenni magának egy nyugodt és kényelmes falatozás.

PAVKOV: Ez az igazság. Ebben a gyönyörű nőben azt szeretem, hogy mindig olyan okosakat mond, és mindig fején találja a szöveget. Mondtam már neked, szívem, hogy azért szeretlek, mert okos vagy?

MANÖKEN: Nem mondtad még.

PAVKOV: Akkor most mondom. Nagyon igazad van abban, hogy Momirski barátomnak ennie kell. Attól megerősödik, annyira megerősödik, hogy puszta kézzel összetöri azt a szemtelen Holicser-t.

MANÖKEN: Amilyen vérszomjas, még képes lesz rá. Éppen ezért sokat egyen, Momirski úr.

MOMIRSKI: De hiszen ezt a csomagot mindkettőnknek hozta, sőt, van itt enni való hármunknak is. Ülünk le mind a hárman, és együnk, hiszen egyformán éhesek vagyunk.

PAVKOV: Mi nem vagyunk éhesek. Ül csak le szépen és egyél, és szépen kérlek, ne nyüszíts, mint a kutya. Felejtsd el végre azt az ostoba Holicser-viccet, légy nyugodt, Holicser is elfelejtett már téged, látod, hogy nem küld több fényképet.

Pavkov gyöngéden az ajtó felé tolja a manöket, Momirski kétségbeesetten feléjük nyújtja a kezét.

MOMIRSKI: De hát miért nem eszünk mind a hárman? Kényelmesen ehetnénk mind a hárman, és szépen elbeszélgethetnénk. Éppen eszembe jutott valami. Nagyon érdekes dolog történt nemrég az egyik faluban... Gyilkosság. Egy nagyon érdekes gyilkosság.

A manöken megáll az ajtó közelében, és kíváncsian néz Momirskira, aki hogy visszatartsa őket, gyorsan, hadarva kezdi mesélni a történetet, de amikor látja, hogy a manöken figyel rá, és nem mozdul, Pavkov pedig rágyújt, és sétálni kezd a szobában, egyre lassabban és körülményesebben magyaráz.

MOMIRSKI: Egy kis jelentéktelen faluról van szó, ahol sokat jártam valamikor. Nagyon békés emberek laknak ott, művelik a földjüket, senkit sem bántanak, és van egy téglagyáruk is. Tulajdonképpen ez a téglagyár a lényeg. Régi téglagyár ez, még háború előtti, a háborúban megrongálódott, le is állt, a munkások szétszéledtek, csak egy nagydarab, vörös hajú pasas maradt ott, próbálta megjavítani a kemencéket, persze, semmire sem ment, de azért nem tágitott a gyártól. Aztán a háború után sok téglára volt szükség, és ez a vörös hajú munkás nagy beszédeket tartott a faluban, hogy pofozzák helyre a gyárat, és mindenkinek bizonygatta, hogy téglát kell csinálni, sok téglát. Helyre is pofozták a gyárat, és megint kezdték csinálni a téglákat, persze vacak kis gyár volt az, szörnyen kezdetlegesen csinálták a téglát, még keverőgépek sem voltak, a munkásoknak kellett a sarat taposni. Meztelen lábbal dagasztották a sarat, amiből aztán téglákat formáltak. Ez a nagydarab vörös hajú munkás össze is szedett egy komoly reumát, úgyhogy az utóbbi években már elég nehezen vonszolta magát a fájós lábain. Az emberek pedig, akik még emlékeztek a régi nagy szónoklataira, gúnyosan kiabáltak utána, hogy: „Téglát kell csinálni, sok téglát!” Ő meg csak ment, húzta a fájós lábait, és nem szólt nekik semmit. Így aztán minden a legnagyobb rendben is maradt volna, de volt a faluban egy hü-

lyegyerek, olyan tizenkét-tizenhárom éves forma, aki hallotta, hogy az emberek gúnyolják a vöröshajút, és ő is elkezdett kiabálni utána, hogy téglát kell csinálni, sok téglát. Az egész falun végigkísérte, és kiabált utána. Ezt is tűrte még egy ideig a vöröshajú, egyszer azonban...

Pavkov a cigarettájával kipukkasztotta az egyik léggömböt. Momirski összereszt a csattanásra, és elhallgatott egy pillanatra.

...amikor a hülyegyerek...

Pavkov szétpukkasztott még egy léggömböt. Momirski ismét elhallgat, könnyőgve néz Pavkovra, az pedig vigyorogva közelíti a cigarettát a következő léggömbhöz. Momirski megadóan lehajtja a fejét, Pavkov egy ideig még fenyegetően nyújtja a kezét a léggömbök felé, aztán kényelmesen eloltja a cigarettát, és int a manökenek, hogy induljanak. Ekkor csengetnek az ajtónál, Momirski abban a pillanatban a heverőnél terem, és felkapja a pisztolyt.

MANÖKEN: Momirski úr, mint mindig, ezúttal is be van rezelve.

MOMIRSKI: Ne nyisd ki az ajtót! Előbb kérdezd meg, hogy ki csöngetett!

A manöken nevetve felemeli a kezét.

MANÖKEN: Nehogy belém lőjön, Momirski úr.

Pavkov kinyitja az ajtót, és amikor meglátja, hogy ki csöngetett, kimegy. A félig nyitva hagyott ajtó mögül rövid ideig tartó beszélgetés hallatszik, a szavakat azonban nem lehet érteni. A manöken még mindig feltartott karokkal áll és mosolyog, Momirski a pisztolyt szorongatja. Pavkov csakhamar visszajön, becsukja maga mögött az ajtót, de nem zárja be. Hatalmas levél van a kezében.

MOMIRSKI: Tudtam. Tudtam, hogy ismét küldeni fog fényképet.

PAVKOV: Ne izgulj! Ez az én levelem.

A manöken hozzálép, és elolvassa a levélen a címzést.

MANÖKEN: Leteheti a pisztolyt, Zakar Momirski. A levelet D. Pavkov úrnak címezték.

PAVKOV: Ki a fene küldhet nekem ekkora levelet?

Kibontja a levelet, és egy fényképet húz ki belőle. Nézi a fényképet, az eddig unott és bosszús arca szemmel láthatóan megváltozik, zavart és ijedt lesz.

MANÖKEN: Megint egy fénykép.

PAVKOV: Az én fényképem.

A manöken kiveszi kezéből a fényképet, és megnézi a hátulját.

MANÖKEN: „L. Holičar. Servis za cijanizaciju i unistavanje gamadi. Pozovite nas – dolazimo.”

Megfordítja a fényképet, és fejcsóválva nézi.

Tényleg a te fényképed, szívem. És a mi drága Holicserünk kiszúrta mind a két szemedet. Úgy látszik, cigarettával égette ki őket.

PAVKOV: Ez valami tévedés lesz. Hogy kerül most egyszerre ide az én fényképem?

A manöken az arcához emeli a fényképet, és a két kiégetett lyukon keresztül nézi Pavkovot.

MANÖKEN: Nézd, milyen ronda vagy, szívem!

Pavkov idegesen kikapja a kezéből a fényképet, és rámered.

PAVKOV: Nem értem. Micsoda ostobaság ez!

MANÖKEN: Berezeltél, szívem?

PAVKOV: Csak tudnám, hogy ki küldte ezt a...

Momirski harsányan nevetni kezd, ledobja a pisztolyt, lassan keresztülmegy a szobán, leül Pavkov heverőjére, és jókedvűen csapkodja a térdét.

MOMIRSKI: Micsoda vicces pasas ez az L. Holicser! Sohasem gondoltam volna, hogy ilyen vicces pasasok is vannak ebben a városban.

PAVKOV: Nem értem.

MOMIRSKI: Dehogynem érted. Az illető előbb velem tréfálkozott, most aztán engem békében hagy, és téged vesz elő egy kicsit. Küld majd neked is néhány fényképet, aztán téged is békében hagy. Úgy látszik, ezzel szórakozik.

MANÖKEN: Vagány gyerek ez az L. Holicser, mondtam én mindjárt. Kár, hogy nem tünteti fel a telefonszámát, esküszöm felhívnam. Szeretem az ilyen tréfás kedvű embereket.

PAVKOV: Nem szeretem az ilyen hülye vicceket. Kiégetni az ember szemeit a fényképen. Ennél hülyébb viccet el sem tudok képzelni.

MANÖKEN: Szerintem ez nagyon eredeti vicc. Csak meg kell nézni a fényképet. Megengedi, Momirski úr?

MOMIRSKI: Csak tessék.

A manöken Momirski heverőjéhez megy, egyenként felemeli a fényképeket, és szemügyre veszi őket.

MANÖKEN: Íme, csak meg kell nézni. Zakar Momirski átlukasztott fejjel... Zakar Momirski elmetszett nyakkal... Zakar Momirski levágott füllel... Zakar Momirski orr nélkül... Zakar Momirski véres csíkkal a halántékán... És még mondja valaki, hogy nem vicces fiú ez a Holicser! A legviccesebb azonban a te fényképed, szívem, kiégetett szemekkel.

MOMIRSKI: A pisztolyt, legyen szíves, adja át Pavkov barátomnak. Hátha szüksége lesz rá.

MANÖKEN: A pisztolyt? Minek? Hiszen Holicser csak tréfál.

PAVKOV: Kérdés, hogy tréfál-e. Lehet, hogy csak mi hisszük, hogy tréfál.

MANÖKEN: Szívem, te be vagy rezelve.

MOMIRSKI: Persze, hogy tréfál. Ne idegeskedj egy vacak fénykép miatt. Látod, engem is békében hagyott. Azt hiszem, most már nyugodtan hazamehetek. Főlösképpen idegeskedtem, és téged is főlösképpen nyaggattalak. Mindenesetre szép volt tőled, hogy öt napig befogadtál.

PAVKOV: Szóra sem érdemes. Az csak természetes, hogy befogadtalak. Hanem mit szólnátok hozzá, ha végre tényleg kipakolnánk a csomagot, és falatoznánk?

MANÖKEN: De hiszen ki kell szemelnünk az utcákat, ahol majd énekelni fogok.

MOMIRSKI: Azám. *(Hátradől a heverőn, és énekelni kezd.)* Zasto da zivim ja...

A manöken meglepetten fordul Momirski felé, aztán mosolyogva közelebb megy hozzá, és figyelmesen hallgatja. Pavkov zavartan áll, lelógatja a két karját, az egyik kezében a fénykép, a másikban az üres boríték. Aztán a borítékot a földre dobja, és kulcsra zárja az ajtót. Kezében a fényképpel az ablak felé indul, de megáll Momirski heverője mellett, és kezébe veszi a pisztolyt. Amikor Momirski befejezi az éneklést, a manöken tapsolni kezd.

MANÖKEN: Nagyszerű. Momirski úr, maga nagyszerűen énekel, ezt igazán nem gondoltam volna.

Momirski feláll, és szertartásosan meghajol előbb a manöken, aztán Pavkov felé. Sétálni kezd a szobában az ajtótól az ablakig, a manöken igyekszik mindig a közelében lenni, amíg beszélgetnek, Pavkov állandóan mondani akar valamit, de a másik kettőtől nem jut szóhoz.

MOMIRSKI: Kisasszony, én zeneiskolát végeztem.

MANÖKEN: Igazán?

MOMIRSKI: Igazán.

MANÖKEN: Akkor maga taníthatna engem énekelni.

MOMIRSKI: Nagyon szívesen. A nap bármelyik órájában rendelkezésére állok.

MANÖKEN: Ezt komolyan mondja?

MOMIRSKI: A lehető legkomolyabban. Ígérem, hogy a kezem alatt úgy fog énekelni, mint egy kanárimadár. Óriási sikerei lesznek. Nagynevű énekesek fognak magához messze földről zárandokolni, hogy megcsodálják a hangját és megcsókolják a kezét.

MANÖKEN: Maga igazán nagyszerű ember. Vallja be, hogy maga nem is olyan vérszomjas, mint ahogyan... mint ahogyan itt az előbb mutatta.

MOMIRSKI: Egyáltalán nem vagyok vérszomjas. A világon én vagyok a legkevésbé vérszomjas ember, higgye el.

MANÖKEN: Szeretem, amikor így mosolyog. Olyan szépen csillognak a szemei, amikor mosolyog.

MOMIRSKI: Mindjárt megadom a címet, és bármikor eljöhet hozzám. Akár már egy óra múlva is. Egy óra múlva már otthon leszek.

MANÖKEN: Maga nagyon édes, tudja?

MOMIRSKI: Hogyne tudnám. Én örök életemben nagyon édes voltam. És higgye el, sohasem voltam vérszomjas.

MANÖKEN: Pavkov barátunk ellenben nagyon vérszomjas. Nézze, pisztoly van a kezében.

MOMIRSKI: Ó, nem. Ő sem vérszomjas, csak egy kicsit ideges.

MANÖKEN: Nem gondolja, hogy be van rezelve?

MOMIRSKI: Csak ideges egy kicsit. Pedig fölösleges idegeskednie. Ártatlan tréfa az egész. Mi jól tudjuk, hogy L. Holicser csak tréfál.

PAVKOV: Gyerekek, bontsuk ki már végre azt a csomagot, és együnk szépen! Biz' isten, ránk fér.

MANÖKEN: Az előbb még...

Pavkov sietve közbevág, gyorsan beszél, mint az előbb Momirski, amikor vissza akarta tartani őket. Jobb kezében a pisztoly, bal kezében a fényképet tartja. Beszéd közben a pisztolyt tartó kezével hevesen gesztikulál.

PAVKOV: Kényelmesen falatozhatnánk és beszélgethetnénk. Mindenféléről nyugodtan beszélgethetnénk. Egy nagyon érdekes esetet mesélt a barátom, mielőtt jöttél volna. Arról van szó, hogy az egyik ismerőse már régóta azzal szórakozik, hogy kikapcsolja a hangot a tévén, és találgatja, hogy ki az, aki be-

szél, és mi az, amiről beszél. Annyira begyakorolta már magát, hogy fogadni is szokott, és mindig nyer. Elég, ha megmutatnak neki a tévén vagy valamelyik filmen egy pasast, és ő rögtön eltalálja, hogy a pasasnak mi a foglalkozása. Egyszer például az egyik barátja, akinek kamerája van...

Amikor Pavkov beszélni kezd, Momirski cigarettára gyújt, elfújja a gyufát, azután a léggömbökhöz sétál, és a cigarettával kipukkasztja az egyiket.

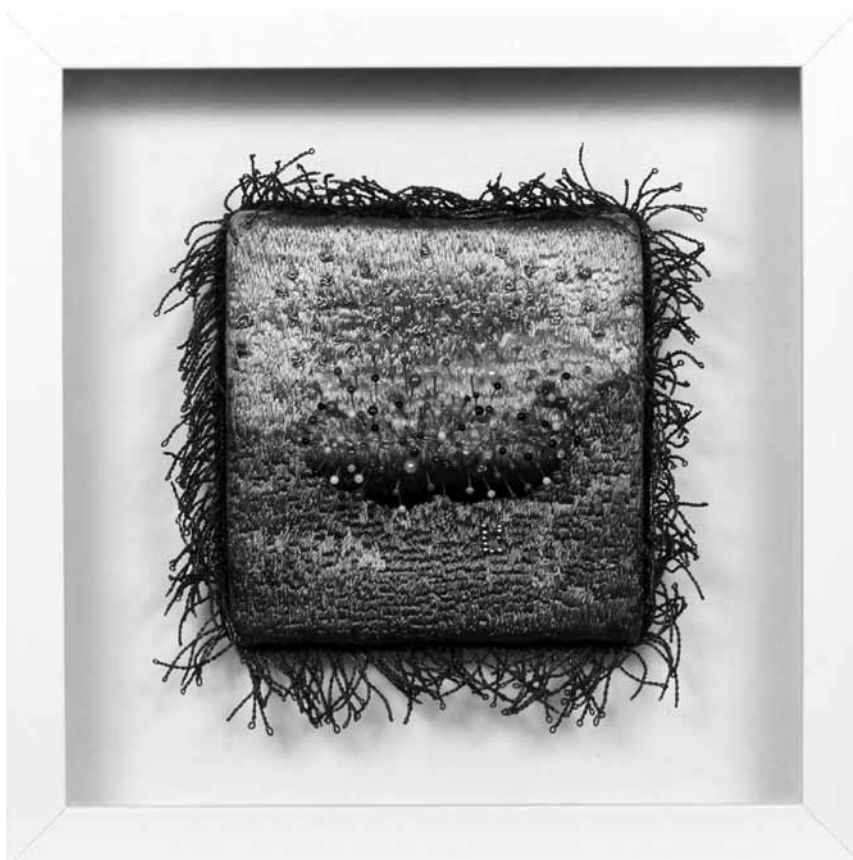
Megáll a kép.

LEJELENTÉS

Momirski mosolyogva tartja a cigarettát a ballonok felé, a manöken mellette áll, és mosolyogva néz rá. Pavkov riadt arccal mered rájuk. Megmerevedett mozdulatán látszik, hogy heves magyarázás közben szakították félbe. Amikor a kép megállt, a jobb keze éppen a levegőben volt, és a pisztoly a másik kettő felé irányult.

Szerkesztői jegyzet:

Egy teljességre törekvő Gion Nándor-életműkiadás előkészületei közben az író hagyatékában (OSZK Kézirattár, Fond 583.) lévő drámai művek gépiratai közül került elő a most közreadott darab, amelyet dr. Nagy Géza Gehringer Éva segítségével rögzített. Az ő munkájukat és Gion Eszternek a forgatókönyv közreadásához való hozzájárulását ezúton is köszöni e sorok írója, Kurcz Ádám István.

LENCSES IDA, Tüppárna – Magyarország, 1988